

Arrest

nr. 62 620 van 31 mei 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 14 maart 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 maart 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 1 april 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DER HASSELT, die loco advocaat T. VAN GESTEL verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. VERBEKE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 24 januari 2011 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 1 maart een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster werd hiervan per aangetekend schrijven d.d. 2 maart 2011 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Armeens staatsburger van Armeense origine. U woonde samen met uw echtgenoot, A.(...) G.(...) (O.V. 6.756.463), in de stad Echmiadzin.

Op 18 november 2010 was uw man getuige van een moord. Hij werd bedreigd door enkele mannen, die hem wilden doden. Uiteindelijk lieten de mannen hem gaan. Hij moest echter beloven dat hij de volgende dag het land zou verlaten. Toen uw man thuiskwam, belde hij naar een oom, die hem diezelfde avond nog kwam ophalen. Hij dook onder bij zijn oom in Yerevan. Enkele dagen na het incident vernam uw man via de media dat het slachtoffer was opgenomen in het ziekenhuis. De man, bijgenaamd 'Tchut' (u bent zijn echte naam vergeten), was een ex-directeur van een elektriciteitsmaatschappij. Het parket van Yerevan zou ook een onderzoek naar het incident geopend hebben. Een tijdje later hoorde u via een vriendin dat het slachtoffer enkele dagen na opname in het ziekenhuis was overleden.

In de periode van 18 november 2010 tot 27 november leefde uw man ondergedoken bij zijn oom in Yerevan. U bleef thuis wonen. Op 19 oktober 2010, de dag na het incident, werd uw zoontje tijdens de pauze op school benaderd door een onbekende man. De man stelde hem enkele vragen en probeerde uw zoontje mee te nemen in een auto. Uw kind rende echter de school binnen. U merkte bovendien dat er vreemde personen bij jullie woning 'rondhingen'. U liet de kinderen niet meer naar school gaan en verschool zich in jullie appartement.

Op 27 november 2010 vertrok uw man uit Armenië. Hij nam het vliegtuig naar Oekraïne, waar zijn vader woonde. U en uw kinderen reisden op 4 november 2010 van Armenië naar Oekraïne. In Oekraïne kreeg u nieuws van uw moeder in Armenië. Zij vertelde u dat de zoon van het slachtoffer bij haar was komen informeren. De zoon van Tchut was op zoek naar de moordenaars van zijn vader en wilde daarom met uw man spreken.

Op 20 december 2010 vertrok u met uw gezin uit Oekraïne. U reisde met de auto via Polen naar België. U en uw man lieten jullie Armeense paspoorten achter. De chauffeur hield de reisdocumenten bij zich. U weet echter niet op welke naam deze papieren waren opgesteld. U kende geen problemen bij de grens. U kwam aan in België op 24 december 2010 en vroeg dezelfde dag asiel aan.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw echtgenoot, A.(...) G.(...) (O.V. 6.756.463). In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal beslist tot een weigering van de toekenning van de vluchtelingenstatus en de status van subsidiaire bescherming omwille van het ongeloofwaardige karakter van het asielrelaas, deels gebaseerd op tegenstrijdigheden tussen jullie beider verklaringen voor het CGVS (dd 24.02.2011). Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming.

Voor de uitvoerige motivering van deze beslissing wordt verwezen naar de beslissing van uw echtgenoot. Uw geboorteakte, uw huwelijksakte en de geboorteaktes van uw echtgenoot en uw kinderen ondersteunen de identiteit van u en uw gezinsleden. Deze documenten kunnen uw beweerde problemen echter niet ondersteunen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoekster vraagt "de schorsing en nietigverklaring van de tenuitvoerlegging" van de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op grond van artikel 39/2, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt echter inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet over volheid van rechtsmacht, en treedt aldus niet louter op als annulatierechter, tenzij voor wat betreft de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen. Het beroep zal dus overeenkomstig artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet worden behandeld. De

uiteenzetting van verzoekster met betrekking tot het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zal dus buiten beschouwing worden gelaten.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot A. G. Zij roept geen eigen motieven in.

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 62 619 van 31 mei 2011 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van A. G. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“3.1. Verzoeker voert in zijn middelen de schending aan van de artikelen 2, 3 en 5 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet. Verzoeker betwist de motieven van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en werpt op tegen de overweging dat zijn relaas niet in verband kan worden gebracht met de criteria uit het Vluchtelingenverdrag dat hij en zijn familie niet kunnen rekenen op de bescherming van de lokale autoriteiten omwille van het gebrekkige rechtssysteem in Armenië wat ook zo in de bestreden beslissing wordt vermeld. Als personen die toevalligerwijs betrokken zijn geraakt als getuige van zeer ernstige misdrijven, zo stelt verzoeker, niet kunnen rekenen op bescherming van de overheid, dan ressorteert dit wel degelijk onder de criteria van het Vluchtelingenverdrag. Verzoeker rechtvaardigt het feit dat hij weinig weet over de moord waar hij bij betrokken was dat hij toevalligerwijs getuige is geworden en dat het volledig begrijpelijk is dat hij niet alle details probeert te weten te komen. Verzoeker is immers met de dood bedreigd en stelt: ‘Hoe minder verzoeker weet, hoe beter...’ Hij weet enkel wat hij via de media heeft vernomen en zou niet weten waar en waarom hij bijkomende informatie zou moeten vergaren. Hij besluit dat het begrijpelijk is dat zij niet meer gegevens kennen. De tegenstrijdigheid die de commissaris-generaal meent te ontwaren omtrent het tijdstip wanneer de zoon van het slachtoffer contact had opgenomen met de schoonmoeder van verzoeker is geen grote tegenstrijdigheid maar betreft een louter detail. Verzoeker en zijn vrouw leefden in constante angst en de verklaringen over de gebeurde feiten en het feit dat er contact is gezocht door de zoon van het slachtoffer zijn wel degelijk gelijklopend.

Met betrekking tot de vaststelling dat verzoeker niet op de hoogte is van de stand van zaken van het onderzoek naar aanleiding van de moord, herhaalt verzoeker dat hij probeerde zo min mogelijk van de moord te weten. Verzoeker wijst er tevens op dat het vooronderzoek in strafzaken geheim is en hij geen politiemans is waardoor het logisch is dat hij hiervan niet op de hoogte is. Betreffende het gebrek aan materiële bewijzen stelt verzoeker dat hij en zijn familie in allerijl zijn gevlucht en verzoeker niet kan worden verweten geen krantenartikels over de moord te hebben bijgehouden.

Verzoeker bevestigt zijn versie van de reisroute en stelt dat er geen controles zijn geweest en dat een onbekende tussenpersoon het transport naar België heeft kunnen regelen waardoor verzoeker geen verdere informatie kan verschaffen over de aard van de visa.

Bij terugleiding naar Armenië zal de fysieke integriteit van verzoeker en zijn familie in gevaar worden gebracht waardoor een overbrenging naar Armenië een schending van de artikelen 2, 3 en 5 van het EVRM uitmaakt.

3.2. Ter terechtzitting merken verzoeker en zijn echtgenote een aantal ongerijmdheden op in het “Feitenrelaas” zoals opgenomen in de bestreden beslissing. Verzoeker stelt dat in de vierde paragraaf verkeerdelijk “19 oktober 2010” te lezen staat, waar dit ‘19 november 2010’ moet zijn, dat in de vijfde paragraaf “4 november 2010” vermeld staat terwijl eigenlijk ‘4 december 2010’ bedoeld wordt en dat in de zesde paragraaf de data “20 december 2010” en “24 december 2010” prijken, terwijl het vertrek uit Oekraïne en de aankomst in België zich respectievelijk op ‘20 januari 2011 en ‘24 januari 2011’ afspeelden.

De verwerende partij geeft ter terechtzitting toe dat de weergave van het feitenrelaas met een aantal onzorgvuldigheden behept is, maar deelt mee dat het materiële mislagen betreft die geen afbreuk doen aan de vaststelling dat de vervolgingsfeiten vreemd zijn aan het Vluchtelingenverdrag. De Raad stelt inderdaad vast dat de – terecht - kritiek die verzoeker ter terechtzitting heeft geuit zich niet uitstrekt tot

de overwegingen die zijn opgenomen onder het kopje "Motieven" van de bestreden beslissing zodat de onjuiste weergave van de chronologie in het "Feitenrelaas" de conclusie van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geenszins heeft beïnvloed.

3.3. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3.4. De bestreden beslissing is in de eerste plaats gestoeld op de vaststelling van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de vrees voor vervolging van verzoeker niet kan worden gekoppeld aan één van de gronden zoals voorzien in het Vluchtelingenverdrag en dat er geen aanwijzingen zijn dat hij omwille van één van die redenen geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de autoriteiten. Vervolgens wordt het relaas van verzoeker ongeloofwaardig geacht omwille van een vijftal redenen. Ten eerste bleek dat hij onredelijk weinig afwist over het slachtoffer van de moord waarvan hij getuige was. Er werd verder een ernstige tegenstrijdigheid vastgesteld tussen de verklaringen van verzoeker en deze van zijn echtgenote met betrekking tot het moment waarop de zoon van Tchut de schoonmoeder van verzoeker had opgezocht. De tegenstrijdigheid ondermijnt eveneens de geloofwaardigheid van het asielrelaas. Verzoeker bleek ten derde helemaal niet op de hoogte van de afwikkeling van zijn problemen in Armenië. Verzoeker brengt bovendien geen enkel objectief element aan ter ondersteuning van zijn relaas. Ten slotte zijn ook verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn reisroute volgens de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet geloofwaardig.

3.5. Verzoeker was blijkens zijn verklaringen getuige van een moord en vreest door de plegers ervan te worden gedood (stuk 10, Vragenlijst G.A., p. 2). Deze feiten hebben een gemeenrechtelijk karakter. Slechts indien zou worden aangetoond dat de autoriteiten omwille van één van de redenen vermeld in het Vluchtelingenverdrag geen bescherming bieden, kunnen deze gedragingen in aanmerking worden genomen als vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Hoewel verzoeker beweert dat hij en zijn familie niet kunnen rekenen op de bescherming van de lokale autoriteiten, blijkt uit niets dat dit werkelijk zo zou zijn. De Raad ziet trouwens niet in hoe dit, zoals verzoeker beweert, uit de bestreden beslissing zou blijken. In het gehoorverslag kan immers worden gelezen dat verzoeker zelfs niet eens overwogen heeft om naar de politie te gaan (stuk 3, gehoorverslag CGVS 24/02/2011, p. 11). Hieruit kan geenszins worden afgeleid dat de lokale autoriteiten niet bij machte zijn om bescherming te bieden. Verzoeker maakt met zijn betoog de nexus met het Vluchtelingenverdrag niet aannemelijk.

3.6. Van iemand die vervolgd wordt en daarom besloot te vluchten mag in redelijkheid worden verwacht dat hij over een grondige kennis beschikt over de feiten die hij inroept, zich op zijn minst informeert naar de stand van zaken en geregeld pogingen onderneemt om zicht te krijgen op de evolutie van zijn persoonlijke problemen. Verzoekers gebrek aan elementaire kennis over het slachtoffer van de moord – hij is zelfs niet op de hoogte van zijn volledige naam (stuk 2, gehoorverslag CGVS 24/02/2011, p. 9) noch van de exacte datum van zijn overlijden (stuk 2, gehoorverslag CGVS 24/02/2011, p. 10) – doen ernstige twijfels rijzen over de ernst van zijn vrees voor vervolging. Verzoekers rechtvaardiging voor zijn manifeste gebrek aan kennis en interesse voor de aangehaalde problemen, met name dat hij een toevallige getuige was en zijn betrachting om zo weinig mogelijk te weten te komen, zijn onaanvaardbaar. Verzoekers gebrekkige kennis en zijn nalatigheid op het vlak van de bewijsvoering relativeren de ingeroepen vrees voor vervolging op ernstige wijze. De Raad merkt op dat, indien over de aangehaalde feiten mediaberichtgeving voorhanden is zoals verzoeker zelf aangaf (stuk 3, gehoorverslag CGVS 24/02/2011, p. 8-9), er redelijkerwijs van verzoeker mag worden verwacht dat hij deze publicaties kan voorleggen. Het feit dat verzoeker en zijn gezin in allerijl zijn moeten vluchten, ontslaat verzoeker niet van zijn medewerkingsplicht. Ter terechtzitting legt verzoeker een kopie neer van een internetartikel van 23 november 2010 waarvan hij beweert dat het zijn problemen aantoonst. Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat hij in dit artikel wordt vermeld waardoor het geenszins als een bewijs van de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten kan worden beschouwd. Ten overvloede stelt de Raad vast dat verzoeker niet kan worden gevolgd in zijn beweringen dat hij het bewuste artikel

niet eerder kon neerleggen. Zijn verklaring ter terechtzitting dat hij geen tijd had om te zoeken en in het centrum geen toegang had tot internet kunnen onmogelijk aanvaard worden als verklaring waarom hij er pas vijf maanden na publicatie in slaagt dit artikel naar voor te brengen.

3.7. De Raad stelt vast dat de versie van verzoeker van het tijdstip waarop de zoon van het slachtoffer contact opnam met de schoonmoeder van verzoeker (stuk 2, gehoorverslag CGVS 24/02/2011, p. 10) ernstig verschilt met de versie van zijn echtgenote (stuk 3, gehoorverslag echtgenote CGVS 24/02/2011, p. 3). Verzoeker slaagt er echter niet in te verhelderen hoe de zoon van het slachtoffer te weten kwam dat hij iets met de schietpartij te maken had (stuk 2, gehoorverslag CGVS 24/02/2011, p. 10). Hoewel verzoeker deze tegenstrijdigheid probeert te minimaliseren, merkt de Raad op dat eventuele contacten met de nabestaanden van het slachtoffer in het kader van zijn relaas bezwaarlijk als een detail kunnen worden beschouwd. Verzoeker slaagt er in elk geval niet in de tegenstrijdigheid op te heffen.

3.8. Onduidelijkheid omtrent de reisroute houdt een negatieve indicatie in met betrekking tot de geloofwaardigheid. Verzoeker beweert dat er onderweg geen controles zijn geweest. Uit de objectieve informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd, blijkt echter dat er een zeer strikte en individuele controle plaatsvindt aan de buitengrenzen van het Schengengebied. (stuk 14, Landeninformatie, Antwoordfiche CEDOCA Tch 2006-180wb) waardoor verzoekers wijze van binnenkomst via een onbekende tussenpersoon en zonder dat hij bij machte is nadere informatie te verschaffen over de visa onaanvaardbaar is.

3.9. De Raad wenst ten slotte te benadrukken dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

3.10. De Raad wijst erop dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, <http://curia.europa.eu>). Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas kan verzoeker zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Met zijn blote bewering dat zijn leven en zijn fysieke integriteit in gevaar is, toont hij dit risico niet aan. Verzoekende partij brengt evenmin elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

3.11. Wat de aangevoerde schending van artikel 5 van het EVRM betreft, merkt de Raad op dat verzoeker niet het voorwerp uitmaakt van een vrijheidsberovende maatregel. Bijgevolg mist de aangevoerde schending van artikel 5 van het EVRM juridische grondslag (cf. RvS 5 januari 2007, nr. 166.371).

3.12. Er werd geen schending aangetoond van de ingeroepen bepalingen van het EVRM. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

De aangevoerde middelen zijn ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen."

3.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN